

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Michala Jantoše a soudkyň Mgr. Barbory Berkové a JUDr. Markéty Fialové ve věci

žalobce: T. H., narozený dne X
bytem X
zastoupený O. o. P. L., IČO X
sídlem P. 2386/85, X P. 6

proti
žalovanému: policejní prezident Policie České republiky
sídlem Strojnická 27, 170 89 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 10. 2023, č. j. PPR-25927-14/ČJ-2023-990131,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce požádal o doplacení neuhrazené části služebního příjmu za období let 2018 až 2020, kdy vykonával službu jako policista Obvodního oddělení Policie ČR Přerov I (dále „OOP Přerov I“). Žádost odůvodnil tím, že jakožto člen výjezdové hlídky nemohl výkon služby fakticky nikdy přerušit, a tudíž mělo být na přestávky, které mu bylo umožněno během služeb čerpat, nahlíženo jen jako na přiměřené doby na jídlo a odpočinek ve smyslu § 60 odst. 3 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále „zákon o služebním poměru“), které se započítávají do výkonu služby, a proto za ně (na rozdíl od přestávek) náleží i služební příjem.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

2. Ředitel Krajského ředitelství policie Olomouckého kraje (dále „služební orgán I. stupně“) rozhodnutím ze dne 25. 4. 2023, č. j. KRPM-28969-65/ČJ-2021-1400AP žádost žalobce zamítl. Žalovaný pak v záhlaví označeným rozhodnutím zamítl žalobcovo odvolání na rozhodnutí služebního orgánu I. stupně potvrdil.

II. Shrnutí obsahu podání účastníků

Žaloba

3. Žalobce žalobou požadoval zrušení rozhodnutí žalovaného i služebního orgánu I. stupně. Nejprve zrekapituloval, že v řízení před správními orgány uváděl, že organizační a personální stav pracoviště neumožňoval čerpat přestávky v rozsahu a standardu podle zákona o služebním poměru, jak je blíže vymezuje judikatura, neboť musel být fakticky neustále v pohotovosti, během přestávky nemohl podle svého uvážení odložit stejnokroj a zbraň, nemohl strávit přestávku podle své volby, v průběhu přestávek byl (cca v 80 % případů) vyslán k případům a nebyl nikým vystřídán, častokrát musel nechat oběd v restauraci a vyrazit k zákroku, přičemž byl přesvědčen o tom, že pokud by nereagoval na oznámení, mohl by být potrestán, přestávky na pracovišti nebyly respektovány a nezaznamenávaly se do instruktáže, což bylo vznášeno na poradách bez odezvy, prvosledová hlídka, jež ho formálně v době čerpání přestávky zastupovala, jej fakticky zastoupit nemohla z důvodu plnění jiných úkolů a nebyl mu znám pokyn, jak postupovat v případech, kdy přestávka nemohla být řádně čerpána. Tato tvrzení přitom potvrdili svědci prap. H. a nrap. S.
4. Správní orgány podle žalobce v rozporu s § 180 odst. 1 zákona o služebním poměru nezjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, neboť nezjišťovaly faktickou praxi na pracovišti, nýbrž vycházely z formálních podmínek a postupů. K důkazu o faktických poměrech na pracovišti navrhl žalobce výslech svědků nrap. J., nstržm. K., pprap. P. a dalších příslušníků pracujících na pracovišti v předmětném období, a dále instruktáže pro služby, které žalobce konal, což ale správní orgány odmítly a založily svá rozhodnutí na výpovědi npor. V. vypovídajícího především k otázce formálních, resp. oficiálních, pokynů a postupů. Jelikož byl npor. V. vedoucím pracoviště, nebylo možné od něj očekávat potvrzení, že faktické poměry na pracovišti byly výrazně odlišné. K těmto faktickým poměrům pak podle žalobce nevypovídal ani plk. H. Bylo-li běžnou praxí, že přestávky nebyly respektovány, že vedení na to přes podněty na poradách nereagovalo a že přestávky nebyly zaznamenávány do instruktáže, nemohl podle žalobce žalovaný argumentovat tím, že absence záznamů v instruktáži a oficiální pokyny vyvracejí žalobcova tvrzení o faktických poměrech na pracovišti.
5. Žalovaný podle žalobce nepřihlédl ani k rozporu obsahu výpovědí svědků prap. H. a nrap. S. na straně jedné o tom, že museli být na příjmu, a obsahu výpovědi vedoucího pracoviště npor. V. na straně druhé o tom, že pokud příslušníci byli na příjmu, činili tak o vlastní vůli.
6. Faktický výkon služby na pracovišti v režimu § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru lze podle žalobce dovodit i z provedených důkazů, jsou-li hodnoceny ve svém souhrnu. Pokud byli příslušníci povinni být během přestávky dostupní a připraveni přestávku přerušit, přičemž nebyli k dispozici kolegové, kteří by je během přestávky vystřídali, a nebyl nastaven jakýkoli postup, lze z toho dovodit povinnost být pro potřeby operačního střediska dostupný. Vypověděl-li vedoucí operačního odboru, že se hlídka čerpající přestávku zaznamenanou v instruktáži jeví operačnímu středisku jako nedostupná, v důsledku čehož

se případně oslovují policisté z jiných okrsků či krajů, nelze povinnost být dostupný realizovat jinak než přestávku do instruktáže nezaznamenávat. Nejednalo se ale o svévolné porušování služebních povinností ze strany příslušníků, nýbrž o praxi podle § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru.

7. Dále žalobce uvedl, že byl-li z výpovědi nrap. S. zjištěn nedostatek policistů k zajištění každodenní činnosti oddělení, jeví se závěr o nutnosti každého příslušníka být ve stavu neustálé faktické pohotovosti jako logický, a tudíž skutkově velmi pravděpodobný. Totéž se podle něj týká prvosledové hlídky, která měla formálně vystřídat hlídku žalobce při čerpání přestávky, nicméně byla sama plně vytížena jinými případy, ke kterým byla povolávána.
8. Závěrem žalobce dodal, že žalovaný také nesprávně vyložil § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru a nesprávně jej aplikoval na zjištěné skutečnosti.

Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl, přičemž odkázal na závěry uvedené v napadeném rozhodnutí. Žalobní body označil za obecné a nekonkrétní. Zdůraznil, že zařazení žalobce do výjezdové hlídky samo o sobě neznamená, že výkon jeho služby nebylo možné přerušit a přestávky ve službě běžně řádně čerpat. V řízení bylo podle něj prokázáno, že přestávky ve službě byly žalobci plánovány a následně byly i vykazovány, přičemž na dobu plánovaných přestávek mu nebyly plánovány žádné služební činnosti, takže je mohl trávit dle své volby. Rovněž bylo prokázáno, že výjezd výjezdové hlídky ve většině případů snesl odkladu a na místa událostí nebylo nezbytné vyjíždět ihned, protože bylo možné kvalifikovat službu žalobce jako přerušitelnou. Nastala-li situace, že byl žalobce povinen během přestávky činit služební povinnosti, jednalo se o výjimku, tj. ve smyslu četnosti mimořádnou událost. Tomu podle žalovaného svědčí i fakt, že žalobce neučinil jedinou poznámku k instruktáži, která by nesla informaci o nemožnosti čerpat přestávku či o jejím posunu oproti plánovanému času, a že žalobce na konci každého kalendářního měsíce odsouhlasil výkaz služeb včetně zaznamenaných přestávek ve službě. Dále se žalovaný podrobně vyjádřil k jednotlivým žalobním bodům, které označil za nedůvodné.

III. Posouzení věci krajským soudem

10. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). V souladu s § 51 s. ř. s. rozhodl bez nařízení jednání.
11. Podstata věci tkví ve zodpovězení otázky, zda byly na pracovišti žalobce (OOP Přerov I) v období od 1. 12. 2017 do 31. 7. 2020 zajištěny takové podmínky, aby mohl žalobce vykonávající hlídkovou službu čerpat přestávku ve službě na jídlo a odpočinek ve smyslu § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru, nebo zda byla jeho služba nepřerušitelná a měl možnost využít toliko přiměřenou dobu na jídlo a odpočinek ve smyslu § 60 odst. 3 téhož zákona, za kterou náleží služební příjem.
12. Podle § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru *příslušník má nárok na přestávku ve službě na jídlo a odpočinek, nejdéle po každých 5 hodinách nepřetržitého výkonu služby, jestliže služební funkcionář nerozhodne na žádost příslušníka jinak, a to při trvání směny a) do 9 hodin v rozsahu 30 minut, b) nad 9 hodin v takovém rozsahu, aby jedna přestávka činila 30 minut a ostatní přestávky činily nejméně 15 minut.* Podle odst. 2 téhož ustanovení *přestávka ve službě na jídlo*

a odpočinek se nezapočítává do doby služby. Podle odst. 3 téhož ustanovení jde-li o službu, jejíž výkon nemůže být přerušen, musí být příslušníkovi i bez přerušení výkonu služby zajištěna přiměřená doba na jídlo a odpočinek.

13. Nejvyšší správní soud (dále „NSS“) se ve své judikatuře odlišením režimů čerpání přestávky podle § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru a přiměřené doby na jídlo a odpočinek podle odst. 3 téhož ustanovení opakovaně zabýval a vymezil mezi těmito dvěma režimy určitá rozlišovací kritéria. Judikaturní závěry shrnul NSS v nedávné době např. v bodech [40] až [42] rozsudku ze dne 11. 6. 2025, č. j. 1 As 62/2025-70. Vyhodnocení, zda je režim výkonu služby přerušitelný, závisí podle NSS v první řadě na charakteru služby a objektivních podmínkách na pracovišti. Důvody, pro které nelze přestávku na jídlo a odpočinek čerpat, mohou vyplývat již ze samotného obsahu (náplně) služby, ale i z pracovního prostředí, či vytíženosti příslušníků. Pro závěr, zda se jedná o službu přerušitelnou, je nutné zkoumat, zda je technicky, resp. technologicky zajištěna možnost přerušit výkon služby a provést zastoupení jiným příslušníkem a zda je zástup za příslušníka, který přestávku čerpá, předvídatelně a dostatečně konkrétním způsobem organizačně zabezpečen a personálně zajištěn, tj. zda existuje dostatek personálních kapacit ke střídání příslušníků.
14. Klíčové je podle NSS zjištění, zda je umožněno přestávku čerpat v požadované délce a bez toho, aby se příslušník musel věnovat služebním úkolům. O nepřerušitelnou službu se tak jedná rovněž v případech, kdy jsou příslušníci bezpečnostních sborů z různých důvodů, jako je např. nutnost plnění určitých služebních úkolů či pohotovost, fakticky omezeni v trávení celé doby přestávky dle vlastního uvážení. Nepředvídatelnost možných přerušení přestávky je totiž může stavět do stavu trvalé ostražitosti. Pro určení, zda je výkon služby přerušitelný či nikoli, je podstatná faktická uskutečnitelnost čerpání přestávky a absence omezení, jež objektivně a významně ovlivňují možnost příslušníka během přestávky volně nakládat s časem a věnovat se vlastním zájmům. Naopak, určitý diskomfort při čerpání přestávky (např. praktická nemožnost opustit budovu a skutečnost, že příslušník na sobě v budově musí mít služební úbor a vysílačku) podle NSS nebrání tomu, aby čas poskytnutý jako přestávka splňoval požadavky § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru. Aby tedy bylo možné konstatovat, že výkon služby příslušníků lze přerušit, musí jim být umožněno čerpat přestávky na jídlo a odpočinek nezpochybnitelným způsobem tak, aby bylo zřejmé, že po celou dobu přestávky nemusí v zásadě plnit žádné služební povinnosti a úkoly a mohou se věnovat pouze tomu, aby se najedli a odpočinuli si, a to s výjimkou případné aktivace jejich zákonné zakročovací povinnosti.
15. V neposlední řadě podle NSS není pro závěr o (ne)přerušitelnosti služby rozhodující skutečnost, zda byla každá jednotlivá přestávka fakticky čerpána. Jednotlivé incidenty nečerpání přestávek však mohou představovat faktor, který svědčí o reálné (ne)možnosti čerpání přestávek z různých objektivních důvodů, např. neexistence dostatečného personálního zabezpečení zastupitelnosti či absence organizačního, technického a technologického zajištění čerpání přestávek.
16. V nyní posuzované věci žalovaný v napadeném rozhodnutí (str. 10) popsal, že žalobci byly v rozhodném období plánovány 12hodinové denní směny od 7:00 do 19:00 hodin a noční směny od 19:00 do 7:00 hodin, přičemž při každé směně mu byly plánovány v souladu s § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru dvě 30minutové přestávky, a to v denní směně převážně od 12:00 do 12:30 hodin a od 16:00 do 16:30 hodin, v noční směně pak od 22:00 do 22:30 hodin a od 4:00 do 4:30 hodin. Dále uvedl, že typickou náplní služební činnosti žalobce byly výjezdy na místa událostí a prvotní zpracování nahlášených událostí, zpracování

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch..

přidělených spisů a obchůzková činnost v okrsku OOP Přerov I. Rovněž vysvětlil, že pojem „výjezdová hlídka“ znamená z technického hlediska skupinu osob, která v případě potřeby vyjede vykonávat služební činnosti mimo služebnu na místo události, a to buď bezprostředně po vyslání (oznámení) nebo s určitým odkladem, na němž se příslušník domluví s dozorčí službou či operačním střediskem, které jej k plnění služebních úkolů vysílají a které jsou podle služebních předpisů oprávněny rozhodnout o tom, zda v případě čerpání přestávky žalobce vyšlou na místo události výjezdovou hlídku OOP Přerov I nebo jinou disponibilní hlídku, např. hlídku prvosledovou. Kromě výjezdové hlídky vykonával žalobce podle žalovaného (str. 11 napadeného rozhodnutí) v předmětném období i jiné služby (střelecké přípravy, instrukčně metodická zaměstnání a školení v řízení služebních dopravních prostředků), což jsou ale z povahy věci služby přerušitelné, a tudíž se zaměřil výhradně na posuzování služeb, ve kterých žalobce vykonával činnost výjezdové hlídky. Tento základní popis charakteru žalobcem vykonávaných služebních činností a organizace jeho směn žalobce nezpochybnil.

17. Jádrem žalobních námitek je tvrzení, že za účelem posouzení přerušitelnosti žalobcovy služby nezjišťovaly služební orgány faktickou situaci na pracovišti, nýbrž toliko formální podmínky a postupy, tj. nikoli to, co skutečně bylo, nýbrž to, co být mělo být a co také bylo vykazováno.
18. S tímto hodnocením však krajský soud nesouhlasí. Podle zjištění soudu žalovaný sice konstatoval, zejména s odkazem na výpověď svědků npor. V., prap. H. a por. S. (viz str. 11 napadeného rozhodnutí), že žalobci byly plánovány služby s pravidelnými přestávkami a na dobu těchto přestávek mu nebyly plánovány žádné služební činnosti, tj. konstatoval stav zamýšlený, předpokládaný, avšak následně se soustředil právě na zjišťování skutečné praxe na daném pracovišti, tj. na to, zda s ohledem na faktický obsah služebních povinností žalobce a organizační zajištění chodu OOP Přerov I v rozhodném období bylo možné označit žalobcem vykonávanou službu výjezdní hlídky za přerušitelnou či nikoli, tedy za službu, během níž bylo možné plánované přestávky také fakticky čerpat. Zjištění o obsahu a povaze těchto povinností i o organizaci pracoviště přitom učinil žalovaný především z výpovědí svědků z řad žalobcových spolupracovníků, a dále příslušníka dozorčí služby (viz citace z výpovědí svědků prap. H., por. S. a prap. M. na str. 12 až 14 napadeného rozhodnutí), kteří odpověďmi na jim položené otázky popsali právě faktickou situaci na daném pracovišti v rozhodném období. Pokud pak žalovaný argumentoval formálním stavem (tj. tím, že žalobci byly přestávky plánovány v instruktážích, jejich čerpání bylo vykazováno a žalobcem nijak rozporováno), popř. obsahem služebních předpisů a interních aktů řízení (tj. absencí stanovení povinnosti být v době přestávky na příjmu a zvedat služební telefon), činil tak pouze pro podporu svého závěru, že žalobcovo přesvědčení o nutnosti být stále na příjmu za účelem vyřizování oznámení ani jeho obavy z hrozby potrestání, pokud by v takovém stavu pohotovosti permanentně nebyl, neměly žádný racionální základ. Právě pomocí zjištění z výpovědí svědků o faktickém, nikoli o formálním stavu, vyvrátil žalovaný tvrzení žalobce o tom, že byl v průběhu přestávek v cca 80 % případů vyslán na místa událostí, neboť všichni uvedení svědci označili vyslání výjezdové hlídky v době přestávky k úkonům za událost, k níž docházelo „zřídka“, „výjimečně“, popř. „občas se to stalo“, a to navíc s tím, že takovou přestávku bylo možné dočerpat nebo vyčerpat v kuse během služby později. Námitka nezjišťování faktického stavu je tudíž obsahem správního spisu zcela vyvrácena.

19. V souvislosti se zjišťováním skutkového stavu dále žalobce vytknul v žalobě služebním orgánům obou stupňů, že nevyhověly jeho návrhům na provedení důkazu výsledkem svědků nprap. J., nstržm. K., pprap. P. a dalších příslušníků pracujících na pracovišti v předmětném období, a dále návrhu na provedení důkazu instruktážemi pro služby, které konal.
20. Podle § 180 odst. 1 zákona o služebním poměru *služební funkcionář je povinen zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí, a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí.*
21. Krajský soud z obsahu správního spisu zjistil, že žalobce v písemném vyjádření ze dne 10. 12. 2021 (č. l. 383 správního spisu) k podkladům rozhodnutí před rozhodnutím služebního orgánu I. stupně navrhl, aby byli k prokázání skutečných poměrů a okolností čerpání přestávek ve službě na jeho pracovišti, které ve svém důsledku znemožňovaly jejich řádné čerpání, vyslechnuti svědci prap. H., pprap. J., nstržm. K., nprap. S., pprap. P. a další příslušníci pracující na pracovišti v předmětném období, a dále aby byly k prokázání nemožnosti zastupitelnosti provedeny důkazy instruktážemi pro služby, které žalobce konal. Následně žalobce v podání ze dne 23. 2. 2022 (č. l. 408 správního spisu), poté, co byli někteří z jím navržených svědků vyslechnuti, znovu navrhl, aby byli vyslechnuti ještě pprap. J., nstržm. K., pprap. P. a další příslušníci pracující na pracovišti v předmětném období, a dále proveden důkaz instruktážemi, přičemž doplnil, že jím navržení svědci mají potvrdit, že na předmětném pracovišti neexistoval režim, který by mu garantoval, že si bude moci ve službě řádně vyčerpat přestávku, že příslušníci museli být stále na příjmu a k dispozici pro výkon služby i v době přestávky a že na oddělení neexistoval oficiální pokyn, který by řádné čerpání přestávek zajistil.
22. Služební orgán I. stupně následně rozhodnutím ze dne 4. 3. 2022 žádost žalobce zamítl. V odůvodnění uvedl, že ze skupiny žalobcem navržených svědků vyslechl jen dva náhodně vybrané, přičemž má za to, že jimi sdělené skutečnosti ve spojení s dalšími provedenými důkazy jsou pro náležité zjištění skutkového stavu dostačující, a tudíž dalším důkazním návrhům nevyhověl z důvodu neúčelnosti a ne hospodárnosti. Žalobce v odvolání proti uvedenému rozhodnutí mj. namítl, že odmítnutí provedení těchto důkazů nebylo řádně odůvodněno. Žalovaný následně rozhodnutím ze dne 7. 6. 2022 uvedené rozhodnutí služebního orgánu I. stupně zrušil z důvodu, že služební orgán I. stupně porušil právo žalobce klást svědkům, kteří byli vyslechnuti, otázky. Zjistil totiž, že žalobce se sice vzdal svého práva účastnit se osobně výslechu svědků nprap. V., prap. H. a nprap. S., využil však svého práva klást svědkům otázky, které písemně předem služebnímu orgánu I. stupně zaslal, avšak ten uvedeným svědkům tyto otázky nepoložil, čímž řízení zatížil procesní vadou v podobě zkrácení žalobcova práv na obhajobu, v jejímž důsledku nebylo možné označit skutkový stav za řádně zjištěný v souladu s § 180 odst. 1 zákona o služebním poměru. Uložil proto služebnímu orgánu I. stupně povinnost tuto vadu zhojit a zjistit řádně skutkový stav o tom, jak fakticky na OOP přestávky probíhaly.
23. Následně v „druhém kole“ řízení se již žalobce poté, co byly do spisu doplněny odpovědi už vyslechnutých svědků a byli vyslechnuti svědci další, opětovně výslechu zbylých svědků, navržených v podání ze dne 10. 12. 2021, nedomáhal. Služební orgán I. stupně pak v zamítavém rozhodnutí ze dne 25. 4. 2023 uvedl, že z žalobcem navržených svědků vybral pouze prap. H. a nprap. S. a ostatní svědky nevyslechl, neboť dospěl k závěru, že informace z provedených výslechů v dostatečném rozsahu objasňují zajištění faktického chodu a čerpání přestávek na OOP Přerov I v rozhodném období, že výslech dalších svědků by byl nadbytečný, a dále připomněl, že není povinen realizovat veškeré navržené důkazy, má-li

skutečnost, která jimi má být potvrzena, již najisto zjištěnu z jiných důkazních prostředků, což je právě uvedený případ. V odvolání proti tomuto rozhodnutí žalobce pouze zcela obecně odkázal na § 180 zákona o služebním poměru, konkrétní námitku proti neprovedení důkazů však již neuplatnil. Žalovaný pak v napadeném rozhodnutí v rámci shrnutí obsahu všech podání a úkonů pouze uvedl, že se žalobce domáhal výsledku dalších svědků a že služební orgán I. stupně tomuto návrhu nevyhověl.

24. Žalobci lze tedy přisvědčit v tom, že služební orgán I. stupně nevyhověl jeho důkaznímu návrhu výsledkem svědků v plném rozsahu. Současně je však třeba uvést, že služební orgán I. stupně svůj postup při provádění dokazování řádně zdůvodnil a označil skutkový stav za dostatečně zjištěný z důkazů provedených, přičemž žalovaný následně ještě v odvolacím řízení dokazování doplnil. Žalovanému pak také nelze vyčítat, že se této otázce výslovně v napadeném rozhodnutí nevěnoval, neboť žalobce žádnou konkrétní odvolací námitku v tomto směru neuplatnil. Jestliže se pak žalobce i v žalobě omezil jen na konstatování, že správní orgány jeho důkazní návrhy ignorovaly, aniž jakýmkoli věcným argumentem zpochybnil jejich závěr, že byl skutkový stav zjištěn dostatečně, tj. aniž konkrétně vysvětlil, jaký vliv mělo mít nevyslechnutí všech jím navržených svědků na kvalitu skutkových zjištění, a jaké pochybnosti měly přetrvávat, jedná se o natolik nekonkrétní žalobní bod, že na něj může soud reagovat rovněž jen obecně.
25. Podle § 180 odst. 4 zákona o služebním poměru *služební funkcionář hodnotí důkazy podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti.*
26. Citované ustanovení upravuje tzv. zásadu volného hodnocení důkazů. Jakkoli nic nebrání účastníku řízení ve věci služebního poměru navrhopvat důkazy, zejména k prokázání skutečností, které sám tvrdí [§ 174 odst. 1 písm. b) zákona o služebním poměru], odpovědnost za náležité zjištění skutkového stavu věci tíží správní orgán. Tuto odpovědnost však nelze ztotožňovat s povinnostmi zjistit všechny okolnosti projednávané věci v celé jejich šíři, či provést každý v úvahu připadající důkaz a ani každý důkaz, který je navržen účastníkem řízení. Které důkazy budou v řízení provedeny, je věcí rozhodnutí správního orgánu, jenž je povinen se s uplatněnými důkazními návrhy vypořádat a v odůvodnění svého rozhodnutí vysvětlit, z jakého důvodu je případně neprovedl [§ 181 odst. 5 zákona o služebním poměru]. Neprovedení důkazu lze pak podle judikatury zdůvodnit třemi způsoby. Prvním je argument, dle něhož tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je navrhován důkaz, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení. Dalším je argument, dle kterého důkaz není s to ani ověřit ani vyvrátit tvrzenou skutečnost, čili ve vazbě na toto tvrzení nedisponuje vypovídací potencií. Konečně třetím je pak nadbytečnost důkazu, tj. argument, dle něhož určité tvrzení, k jehož ověření nebo vyvrácení je důkaz navrhován, bylo již v dosavadním řízení bez důvodných pochybností (s praktickou jistotou) ověřeno nebo vyvráceno (viz nálezy Ústavního soudu I. ÚS 733/01, či sp. zn. I. ÚS 118/09, nebo též rozsudky NSS ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004-89, č. 618/2005 Sb. NSS, či ze dne 13. 12. 2023, č. j. 6 As 289/2022-46).
27. Jak již soud uvedl výše, správní orgán I. stupně nevyslechnutí všech žalobcem navržených svědků zdůvodnil posledním z uvedených argumentů, tj. nadbytečností jejich výpovědí, a to v situaci, kdy ze skupiny pěti navržených svědků z řad žalobcových spolupracovníků vyslechl dva, přičemž oba popsali podstatné okolnosti chodu předmětného oddělení odlišně od žalobce, tj. ani jeden z nich nepotvrdil jeho verzi o nemožnosti čerpání přestávek v 80 % případů a o neodkladnosti výjezdů, k nimž byla daná hlídka vysílána, a naopak popsali režim předmětného pracoviště tak, že tento běžně umožňoval přestávky řádně čerpat. Pokud pak

žalobce nerozporoval věrohodnost svědků již vyslechnutých a pravdivost jejich výpovědí, které korespondovaly s dalšími provedenými důkazy, nebylo ani podle krajského soudu nezbytné vyslýchat další osoby z téhož okruhu, neboť provedenými důkazy již byl zjištěn skutkový stav v souladu s § 180 odst. 1 zákona o služebním poměru, tj. bez důvodných pochybností v rozsahu nezbytném pro rozhodnutí.

28. Z instruktaží a poznámek k instruktažím učinili jak služební orgán I. stupně, tak žalovaný řadu zjištění (viz zejména str. 7 a 15 napadeného rozhodnutí), a to o počtu členů výjezdní hlídky, o zahrnutí údaje o plánované době přestávek do těchto instruktaží, o zaznamenávání změn do těchto instruktaží a absenci zaznamenávání jakýchkoli údajů o nemožnosti čerpání přestávek. Námitka neprovedení důkazu instruktažemi je tudíž nedůvodná.
29. Taktéž je podle krajského soudu nedůvodná námitka, že služební orgány založily svá zjištění o skutkovém stavu zejména na výpovědi vedoucího oddělení, npor. V. Jak již soud uvedl výše, byly pro žalovaného stěžejním zdrojem informací o faktickém chodu žalobcova pracoviště výpovědi jeho spolupracovníků prap. H. a nprap. S. – viz str. 11 až 13, 15, 20 a 21 napadeného rozhodnutí.
30. Stran výpovědi svědka plk. H., vedoucího operačního odboru, lze sice žalobci přisvědčit, že tato nijak ke zjištění faktického chodu žalobcova pracoviště nepřispěla, avšak v tomto ohledu není mezi účastníky sporu, neboť žalovaný na str. 10 napadeného rozhodnutí při zdůvodňování přistoupení k výsledku prap. M. uvedl: *„Odvolací orgán konstatuje, že přistoupil k doplnění výsledku příslušníka dozorcí služby z důvodu, že z výsledku vedoucího operačního odboru nebylo možno zjistit konkrétní skutečnosti týkající se čerpání přestávek v OOP Přerov 1, ale bylo možno zjistit toliko obecné informace týkající se celého chodu KŘP-M. Jak vyplynulo z výsledku vedoucího operačního odboru (č. l. 509 až 511 spisu), vedoucímu operačního odboru není známo, jak probíhá výkon služby na OOP Přerov 1, není mu známo rozvržení přestávek, ani s příslušníky přímo skrze radiostanici nekomunikoval; plnil především úkoly, které spadají do kompetence vedoucího odboru, tj. vedení, kontrola a management.“* Námitka je tudíž lichá, neboť z výpovědi svědka plk. H. nečinil žalovaný žádná pro posouzení nároku žalobce relevantní skutková zjištění
31. Absencemi záznamů o změnách v čerpání přestávek v instruktažích sice žalovaný v napadeném rozhodnutí argumentoval, avšak nikoli v tom směru, že by absence poznámek k instruktažím o nemožnosti čerpání přestávek nebo nutnosti jejich posunu na jiný, než plánovaný čas bez dalšího vyvracela tvrzení žalobce. K jejich vyvrácení totiž primárně žalovanému posloužily výpovědi svědků prap. H., nprap. S. a prap. M., a teprve sekundárně (podpůrně) argumentoval žalovaný i zjištěním, že v poznámkách k instruktažím scházely záznamy o nemožnosti čerpání přestávek. Jelikož jiné změny oproti plánu v instruktaži poznamenávány byly (a to i žalobcem), žalobce byl s povinností zaznamenávat veškeré změny do poznámek instruktaže (stanovenou služebním předpisem) seznámen a měl povinnost nahlašovat počátek a konec čerpání přestávky dozorcí službě, hodnotí krajský soud jako zcela logický závěr žalovaného, že absence těchto záznamů tvrzení žalobce vyvrací. Opětovně je však třeba zdůraznit, že klíčová zjištění učinil žalovaný z výpovědí svědků o faktickém chodu pracoviště, nikoli z absence poznámek v instruktažích.
32. Tvrzením žalobce a svědků prap. H. a nprap. S. o existenci povinnosti členů výjezdové hlídky být neustále během služby, včetně doby přestávek, na příjmu, se žalovaný podrobně zabýval na str. 20 až 21 napadeného rozhodnutí, kde citacemi z jednotlivých výpovědí doložil, že žádný zákon ani interní akt řízení (služební předpis, či pokyn nadřízeného)

členům výjezdové hlídky neukládal povinnost mít během přestávek u sebe služební telefon či vysílačku a být neustále na příjmu. Mezi výpovědi svědků nprap. S. a prap. H. na straně jedné a výpovědi npor. V. na straně druhé tak podle krajského soudu žádný rozpor není, neboť absenci výslovně uložené povinnosti být v době čerpání na příjmu k vyřizování služebních hovorů potvrdili všichni jmenovaní. Žalovaný tudíž zcela logicky uzavřel, že pokud příslušníci výjezdové hlídky byli na příjmu a vyřizovali služební hovory i během přestávek, činili tak dobrovolně a z vlastního (ničím nepodloženého) přesvědčení, že tak činit musí. Jakkoli lze žalobcův pocit vnitřní zodpovědnosti za nepřetržitý chod oddělení označit za chvályhodný a obětavý, rozhodně podle krajského soudu nelze z činnosti, kterou praktikoval bez příkazu a o své vůli, činit závěr o nemožnosti čerpat nerušeně přestávky, nota bene, když bylo v řízení prokázáno, že k vyrušení přestávek takovými služebními hovory s nutností výjezdu právě v době čerpání přestávek docházelo jen zřídka a nadto mohl vyčerpat/dočerpat přestávku později. Nadto krajský soud souhlasí s žalovaným, že samotná manipulace se služebním telefonem v době čerpání přestávky sama o sobě neznámá, že žalobce musel okamžitě vykonávat službu v podobě neodkladného výjezdu. Žalobcem tvrzená obava z potrestání, pokud by přestávku netrávil se služebním telefonem, neměla vůbec žádné racionální odůvodnění. Zřetelně přitom stačilo, aby se žalobce explicitně dotázal nadřízených a případně požadoval uložení takové povinnosti písemně, popř. alespoň jednou v době čerpání v instruktaži naplánované přestávky služební telefon nezvedl a zjistil, zda je jeho obava z potrestání důvodná.

33. K této otázce je pak podle krajského soudu třeba ještě dodat, že žalovaný na str. 20 a 21 napadeného rozhodnutí zcela případně poukázal také na existenci tzv. iniciativy, tj. specifické povinnosti stanovené v § 10 odst. 2 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, jež ukládá policistům i v době mimo službu provést úkon v rámci své pravomoci, nebo přijmout jiné opatření, aby odstranil stav bezprostředního ohrožení života, zdraví, svobody osob nebo majetku, nebo zabránil útoku na tyto hodnoty. Má-li tedy policista i v době čerpání přestávky právě za účelem splnění této mimořádné povinnosti při sobě vysílačku nebo služební telefon, není tím jakkoli dotčen charakter jeho přestávek podle § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru.
34. Stran žalobcem namítaného organizačního nezabezpečení zastupitelnosti a personálním podstavem žalovaný z popisu obsahu pracovní náplně výjezdové hlídky zcela správně dovodil a v napadeném rozhodnutí opakovaně zdůraznil (viz str. 18 až 21 a 23), že na striktní zastupitelnosti této hlídky nebylo v posuzovaném případě vůbec třeba trvat, neboť (až na zcela výjimečné případy) nemusela tato hlídka vyjet k případům ihned, přičemž pro výjimečné případy existovala možnost zastoupení hlídkou prvosledovou, což byla právě hlídka, která se na místo výjezdu posílala primárně a jejíž činnost byla nepřerušitelná, a tudíž její členové mohli využívat jen přiměřenou dobu na jídlo a odpočinek ve smyslu § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru. Svou argumentaci pak žalovaný podpořil i citací z rozsudku NSS ze dne 17. 8. 2022, č. j. 9 As 89/2021-65.
35. Krajský soud tedy přisvědčuje závěru žalovaného, že na pracovišti žalobce byly v rozhodném období zajištěny takové podmínky, že výkon jeho služby člena hlídkové služby byl přerušitelný, že zastupitelnost členů výjezdové hlídky nebylo vůbec třeba formálně upravovat a že členové výjezdové hlídky OOP Přerov I nemuseli být v době čerpání přestávek ve stavu trvalé ostražitosti, nýbrž jim fakticky nic nebránilo v čerpání přestávek na jídlo a odpočinek ve smyslu § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru, neboť

povaha této služby nezakládala omezení, jež by objektivně a významně ovlivňovala možnost volně nakládat během přestávky s volným časem.

36. Žalobní námitku nesprávné interpretace a aplikace § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru žalovaným žalobce nenaplnil žádnou konkrétní argumentací, tedy konkrétně neobjasnil, v jakém směru se při výkladu a použití tohoto ustanovení žalovaný zmýlil. Jedná se tak o námitku, již nelze považovat za řádně uplatněný žalobní bod ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s., jímž je jediné konkrétní (ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizovaná) skutková tvrzení doprovázená (v témže smyslu) konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů žalobce považuje napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. Žalobce byl podle uvedeného ustanovení povinen popsat, jakých konkrétních úvah a závěrů se měl žalovaný při interpretaci a aplikaci § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru dopustit a rovněž ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti [viz rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58]. Tuto povinnost však nesplnil. Strohé hodnocení výrazem „nesprávné“ nelze za řádný žalobní bod považovat. Nevyvrátil-li žalobce konkrétními argumenty úvahy žalovaného, ale pouze je označil za nesprávné, nemohl za něj soud domýšlet jeho právní argumentaci, neboť by přestal by být nestranným rozhodcem sporu, ale stal by se advokátem jedné ze stran (viz rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS, či rozsudek NSS ze dne 16. 1. 2025, č. j. 3 Azs 91/2024-37, bod 21 a v něm citovaná judikatura).

IV. Závěr a náklady řízení

37. Jelikož soud shledal všechny žalobní body nedůvodnými, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
38. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že na jejich náhradu nemá žádný z nich právo, neboť procesně úspěšnému žalovanému nad rámec jeho běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 19. června 2025

JUDr. Michal Jantoš v. r.
předseda senátu